

Tal dia
com
avui fa...



1
any

Nou cop del TC

El Tribunal Constitucional suspèn l'impost que grava les centrals nuclears. El govern havia de recaptar 50 milions anuals per aquest concepte.

10
anys

TV3 a València

La pressió popular aconseguí evitar que dos funcionaris del govern valencià segellin el repetidor de TV3 al cim de la Carrasqueta (Xixona).

20
anys

Aznar no compleix

El govern espanyol no ha complert cap dels compromisos adquirits amb el PNB relatiu al concert i la formació contínua.

Full de ruta

Imma Merino

Una mica de bellesa

Fent-ho constar a la manera d'una recomanació post-Sant Jordi, he llegit en un instant que va durar unes hores *Solo pido un poco de belleza*, llibre en el qual el periodista Bru Rovira, amb una estructura novel·lesca, reuneix les històries de diversos habitants del Gòtic barceloní que en part va explicar fa més de deu anys en cròniques publicades a *La Vanguardia*. Històries de persones (pràcticament convertides en personatges) fràgils que, assistides per serveis socials, són víctimes d'elles mateixes (com ara del seu alcoholisme, de les seves males decisions) i/o d'una societat injusta que les ha exclòs o condemnat a la precarietat. Això últim sobretot en el cas de les dones, una de les quals, una minyona de rics a qui no pagaven la Seguretat Social i que, un cop no va poder treballar més, va aprendre a llegir fins a parlar de la vida citant les novel·les de Tolstoi. Rovira, que mira més enllà dels tòpics de la marginalitat i evita el tremendisme, no els redueix a una sola peça feta de misèries, i sempre hi capta la comple-

A 'Solo pido un poco de belleza', Bru Rovira mira més enllà dels tòpics de la marginalitat i evita el tremendisme

xitat humana. Fins i tot en els pitjors casos hi ha una dignitat, que el periodista percep amb el seu humanisme. És conscient que a vegades amaga part de la dura veritat per deixar pas a la bellesa. Aleshores recorda que va ser per això que Plató va condemnar els poetes, però té present que el novel·lista Coetzee va contradir el filòsof amb el convenciment que la bellesa és una veritat en ella mateixa. Una veritat que ajuda a viure.

En un dels capítols, titulat *El bando de los poetas*, parla de Ramon, que, havent caigut de nou en l'alcoholisme, sent que és una desferra humana, una càrrega social, i manifesta el desig de morir aviat. Ho fa en una reunió als serveis socials en què un altre dels assistents vol reconfortar-lo amb la seva amistat. Aleshores, amb els ulls il·luminats, diu que li agradaria pintar les muntanyes de Montserrat. I viure al camp, en una cabanya senzilla, amb l'amor d'un animal i cultivant un hort: "Només demano una mica de bellesa." Sovint necessitem només això: una mica de bellesa.



Tribuna

Joan Abril Español. Filòleg

Llegir ens farà lliures

J a hem passat Sant Jordi, les roses comencen a marcir-se, però ¿i les lectures? Les flors les reguem abans que es pansixin, fins i tot els parlem, però ¿fem el mateix amb els llibres? Comprem un llibre atrets pel títol, la portada, una ressenya, i després... ¿l'arraconem? Ell mai no ho faria, sempre és al nostre costat, en qualsevol moment del dia o de la nit.

SEGONS UN INFORME DELS HÀBITS de lectura del 2015 del Departament de Cultura (l'últim de què dispo), el 66,8% de la població de Catalunya declara que té l'hàbit de llegir llibres. A més, el 52,5% de la població és lectora freqüent i, per tant, llegeix almenys un cop a la setmana. Pel que fa a la lectura en català, malgrat que el percentatge és baix respecte al castellà, la bona notícia és que el 2015 el 26,4% dels catalans llegeixen habitualment llibres en català quan el 2011 el percentatge era tot just del 21,2%. Aquestes dades ens permeten ser moderadament optimistes —a l'espera de veure les del 2016—, però les hem de reforçar: d'una banda, l'administració ja fa els seus deures destinant ajuts a autors, llibreters i editors i potenciant la dotació de biblioteques; de l'al-

tra, però, la societat s'ha d'autoconvèncer que llegir no tan sols ens farà lliures, o més lliures, sinó que ens permetrà esquivar la tediosa i estúpida ignorància.

ERNESTO CHE GUEVARA, polític, metge i escriptor, deia que "*un pueblo que no sabe leer ni escribir es un pueblo fácil de engañar*", i ho expressava als anys cinquanta, i en un context marcat per un alt índex d'analfabetisme. Per sort, a Catalunya avui tenim uns nivells de lectura relativament bons, però sempre necessitem millorar. Ara bé, no n'hi ha prou amb llegir i fer-ho sovint. En obres de no-ficció, com el gènere

“El poder intel·lectual s'adquireix prenent com a paràmetres valors socials autèntics

periodístic o l'assaig, cal també contrastar la informació i saber-ne les fonts.

D'ALTRA BANDA, LA FICCIÓ REPRESENTA un espai de paral·lelismes i de contrastos amb la realitat, sovint necessaris per entendre com funciona el món o com creiem que funciona i com el podem millorar. És clar que el concepte de *millora* és tan relatiu com ho és també la varietat d'ulleres amb les quals els escriptors miren la societat. En el vitrall d'històries d'assassinats, venjances, intrigues, els personatges poden actuar amb un rerefons marcadament social, uns altres, per conservadorisme de l'autor, potser ho fan en un context elitista i de discriminació social, i entremig tenim una gran diversitat de matisos.

AMB DRACS-CAVALLERS-princeses-roses o sense, llegir ens farà lliures ara que som plenament conscients que no tan sols la llibertat i el pensament es guanyen amb fermesa i convicció en tots els àmbits de la vida, sinó que el poder intel·lectual s'adquireix prenent com a paràmetres valors socials autèntics, aquells que fan un país més culte, ric, lliure, desvetllat i feliç.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Viure en pau

■ Estem assistint a escala mundial a una nova carrera d'armaments sense cap mena de racionalitat, superior a l'era de la guerra freda. La indústria armamentística necessita treballar per maximitzar els seus beneficis econòmics i necessita escenaris per poder vendre. Hi ha sectors interessats a mantenir la inestabilitat.

Tanmateix, aquestes despeses militars van en detriment de les polítiques socials. També se'ns vol fer creure que és en nom de la seguretat, malgrat que aquest augment armamentístic s'està traduint en més inseguretat.

El dia que s'inverteixi més en educació i cultura i menys en "seguretat" podrem dir que s'ha construït un altre món.

Necessitem més diàleg,

diplomàcia, acords per resoldre els conflictes i menys retòrica bèl·lica.

D'altra banda, tal com no fa gaire vaig llegir, la guerra és una massacre entre gent que no es coneix per aprofit de gent que sí que es coneix però que no es massacra.

La guerra és la sortida covarda als problemes de la pau.

Que l'educació sigui la nostra millor arma.

MONTSERRAT AVENDAÑO
Mataró (Maresme)

Joan Amorós

■ A El Punt Avui TV, el passat dia 20, en el programa *L'illa de Robinson*, va ser un plaer veure i escoltar el senyor Joan Amorós, de l'associació Ferrmed, domiciliada a Brussel·les, que des del 1990 lluita pel corredor ferroviari del Mediterrani, per a mercaderies i passatgers. Diverses vegades he con-

nectat amb ells per sol·licitar-los informació sobre el desenvolupament de les gestions, pel fet que soc col·laborador de premsa comarcal dels Països Catalans. El tracte sempre ha estat amable i fluid. Soc coneixedor, doncs, de les dificultats i dels boicots del govern de l'Estat espanyol.

El disseny radial del regne ve de Felip II. Tostemps han estat ferris, absoluts, impedit el desenvolupament del corredor, fent prevaldre el dur substrat colonialista, impulsat per un nacionalisme que, emprant un eufemisme, en direm abrupte. La malversació de cabals públics en AVE innecessaris i ruïnosa; l'oblit exprés perjudica lamentablement i en fonsa a la misèria les classes treballadores catalanes (la cantarella histriònica de la igualtat de tots els espanyols) i és d'un cinisme obscè. Va alegrar-me quan el

senyor Amorós, responent al subdirector del diari, senyor Martínez, ens va assabentar que estan estudiant fer un denúncia a tribunals internacionals, contra el govern espanyol, pels disbarats amb categoria d'estafa contra els catalans.

ALEXANDRE PINEDA FORTUNY
Barcelona

A Manuel Cuyàs

■ Benvolgut Sr. Cuyàs. Coincideixo amb d'altres lectors que la seva secció és molt interessant.

Només li volia apuntar que a les Terres de l'Ebre sí que és típic menjar borraïnes, que es fan arrebossades i es mengen amb mel. Un berenar per llepar-se'n els dits.

Quan vulgui pot fer un viatge pel territori com l'Espina i ho descobrirà.

JOSEP CARLES TAMARIU
Móra la Nova (Ribera d'Ebre)